

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

ΤΟΥ ΜΗΡΑΝ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η όμη των ποικίλων αναζήτησε έ-
τι άρκετά.

Μά δεν είμαστε καθόλου ασφαλείς ά-
ζούα. Καθώς σήκωσα τή μάτια μου και
ζήτησα ξέω από ένα παράθυρο, είδα τόν
ήλιο νά γέρνει πάνω άπ' τή άπέναντι
βουνά.

Λίγο άζούα κι' ό βοικώλακας θά σηκωνόταν.

Τό άπείσο, άνατριχιαστό γέλιο του άκούγόνταν τώρα πού ζοη-
ρό, πού σπινταρακιζό, πού άπείληριζό.

Είμαστε χαμένω, χαμένω!...

"Αστάρτα τή Δημήτηρ άπ' τή χέρι και τή φώναζα δινανά :

— "Ό ήλιος δίνει!... "Ας φύγομε, άς φύγομε γρήγορα..."

— "Ας φύγομε, μούγκρισε κι' ό Δημήτης ζυτάζοντας μ' άγο-
νία και τρώω προς τή δίσυ.

Τρέχοντας σάν τρελλοί, περάσαμε γρήγορα—γρήγορα τή διάφο-
ρα διαπερισμάτια τού πύργου, κατεβήκαμε τής άτέλειστες οροπετιές
σάλλες του και φτάσαμε τέλος στην αλλη.

Μόλις βγήκαμε στό ύψαιθρο, ή πρώτη μου σκέψη ήταν νά ξανα-
ζυτάξω προς τή δίσυ.

Κατάρα!... "Ό ήλιος άγγιξε σχεδόν τ' άνατριχινό βουνά, όμοιος
μ' έναν τεράστιο πυρακτωμένο δίσκο.

Αεργάζονταν τής γροθιές μου από λύσσα για τήν άποτυχία τού
σχεδίου μου, παρόσορα τού σύντροφού μου προς τή μέφους ποίημα ά-
σφαλίσει τ' άλογά μου.

Τά φτωχά ζώα!...

"Αν και τυφλωμένα, άν και καταπατημένα, μιά μωρίστησαν κι'
άρχισαν νά χρομετιζούν λυπητερά.

Τάβλα με απαγαμμένη τήν καρδιά, τή γάιδαφα με στοιρή, τή
βαλα στην αλλη και χωρίς νά ήνω κανένα καθάλλικερα.

— "Ανοίξε τήν πόλη τής αλλή, φώναζα στό Δημήτηρ, γρήγορα,
όσο μπορεί γρήγορα, καθάλλικερα σ' άλόγ σου. Δέν έχομε παρά
λίγων λεπτών καιρό.

"Ό Δημήτης άνοιξε τήν μεγάλη πόλη τού πύργου κι' έπιασε τή
ζωά άπ' τή χαλινάρα, για νά τή βγάλλη ξέω άπ' τήν αλλη.

Μά είμαστε φάντασι κακότυχο, είμαστε καταραμένω, είμαστε
καταδικασμένοι νά χαθούμε, γιατί πόν βγούμε άπ' τή μεγάλη αλλη
τού πύργου, μά βραχιά χρονή άντιχρησε ήφλά στις έπαλλές του :

— Φεύγετε, σάου!... "Η ζωή όρα μεζύ σας!... Στόν γρομω
και σπόν άδελφο γρήγορα!... Κατάρα... κατάρτα σέ σας και στη γε-
νιά σας, κακές σιωρές τών ανθρώπων, φήρες τού διαβόλου!...

"Ηταν ή θεά Μαγκώ.

Πότε είχε γυρίσει άπ' τή δίσος ή τρελλή γαριά κι' είχε ανέβει
στόν πύργο; Μυστήρι!...

Μά δεν είχαμε πιά καιρό για
ζύσιμο.

Κι' ένώ ή θεά Μαγκώ μιά
καταρωότανε, μιά άπειλούσε και
μιά έδειχνε τής γροθιές τής, φό-
ναζα άπείσομα στό Δημήτηρ πού-
χε σταθεί και τήν ζήτησε οαστι-
σμένα :

— Σύντροφε, για όνομα τού
Παντοδυνάμου Θεού, καθάλλικε-
ρα γρήγορα νά φύγομε!...

"Ό Δημήτης έκανε τή στανρό
του και πήδησε πάνω σ' άλόγ
του.

Ξεμνήσαμε!...

Φεύγοντας, έραζα μιά στε-
νή ματιά στη θεά Μαγκώ, πού
έξακολουθούσε νά σκώζει, σαρ-
φαλομένη, σπόν πού ψηλό πυργί-
σο.

Τι θέαμα άληφιόνητο, Θεέ
μου!

Έντελώς γυμνή σχεδόν ή
τρελλή γερότισσα, με τή λευκά
της μαλλιά ξέπλεκα, φάνταζε στό
βραδινό ούς φόντο τού σφαιρού
σάν μυθική Μανάδα, σάν στρί-
γλα τών παραμυθιών, σάν κακή
λέμα!...

Τ' άλογά μου, άκούγοντας τή
βραχιά φωνή τής, χρομετιζαν
φροιαμένα.

"Απ' τή έσωτερικό τού πύ-
-

γο άκούγόντανε επίσης τόρα τή βούλια
ποίκων οι φωναζέει έξέτω ποικίλοι,
φύγοντας καλαδιστά από πάτομα σέ
πάτομα για νά μιά βρούνε και κατεβαί-
νοντας σάν άφροσύμη μαύρη θάλασσα
τις σάλλες, άκούγόντουσαν τή άνατρι-
χιαστικά σφρυγίματα τών έρωπών, πού
τάξε ξεσπάρουσε τή πλησίασμα τής γύ-
χτας και τή άπείσο γέλιο τού βοικώλακα...
— "Εμπρός! φώναζε στό σύντροφό μου.
— "Εμπρός! είτε κι' αυτός.

Μά μόλις τ' άλογά μου βγήκαν άπ' τήν πόλη τού πύργου, όδηγού-
μενα πλέον άπ' τή χαλινάρα και τή έσωτερικό τους, μιά όρυγή πού δέν
είχε τίποτε τή άνθρώπινο, τάραξε τή γαλήνη τού μενεξεδένιου δι-
κλώου.

Μην ξερόντας τή συμβαίνει, γινώσκω τή κεφάλια μου, χωρίς νά
σταματήσωμε, νά δοήμε τί είναι. Κι' είδαμε τότε ένα θέαμα τρομερό,
ένα θέαμα άληφιόνητο!...

"Η θεά Μαγκώ, βλέποντάς μου νά φεύγομε τή στιγμή πού θά
ξυποούσε ό βοικώλακας για νά μιά έδειξη, όχιτρε άπείσομα προς
τή εμπρός, έχασε τήν ίσοροπία τής κι' έπεσε ξέω άπ' τόν πυργίσο,
στην άκρη τού όποιου ήταν γαζωμένη, παρασύροντας μαζί τής πέ-
ρες κι' ασθέστες!...

Κιότι μου και Θεέ μου!...

Είδαμε τή κάσσοχο κομή τής νά σφρυγογυρίη στόν άέρα πέ-
φτοντας, τή μαλλιά τής και τή κορυφή της ν' άνεμίζου, τή έδωκε
νά χτυπή δινανά στις προσέχρες τού πύργου, νά περιστρέφετα και
νά τυμπάκη στό κενό και τέλος νά χτυπή δινανά πάνω στις πλά-
κες τής αλλή, όσον κι' αυτά τή κακόζα τής θρηματισμού!...

Είχε σταματήσει ή άνατριχί μου, είμαστε σάν χτυπημένοι από κε-
ρανό.

"Απόλυτη γαλήνη άπλώθηκε τόρα όλόγρού μου, μιά γαλήνη άπει-
λητική, γεμάτη τρώμους και άγνόνια.

Χωρίς νά μιλήσωμε, χωρίς ν' ανταλλάξουμε λέξη με τή σύν-
τροφό μου, ξεσάξωμε τή χαλινάρα τών άλόγων μου και τ' άφήσα-
με νά τρέξουν στό μονοπάτι πού ξανόνοιταν μπροστά μου.

Τά δύστηνα ζώα, άν και τυφλωμένα, παύσαν καθάλλικερα στε-
ρεά και τρέχανε όσο γρήγορα μπορούσαν, σάν νά μαντιάνε τή μέ-
γало κίνδυνο πού μιά άπειλούσε.

Εξάπλεκα μερικά βήματα πού μερός άπ' τή Δημήτηρ, προσέχου-
τας μην πέσωμε σέ κακοτύπες. "Ό νοή μου ήταν στό βέλαιρο ζώ-
νερο πού θά σηκωνόταν άπ' τή λήθαργό του από στιγμή σέ στιγμή
και θά μιά κνηγούσε, διφώντας έκδηση για όπε τού ζώου.

Θά μιά πρόφτανε όρυγε;

Τι' αυτόν βέβαια, για ένα τρομερό βοικώλακα, ή άπόστασι δέν
είνε τίποτε. Μά τόν είχαμε χτυ-
πήσει, τόν είχαμε πληγώσει. Κι'
όσο κι' άν ήταν βοικώλακας, έ-
μενε κατά τή ήμισυ ένθροιστος.
Συνεπώς ή πληγές κι' ή άμορρα-
γία του θά τόν εμπλόδιζαν ίσοσ
νά τρέξη και νά μιά έλαπείθη!...

Αυτές τής σκέψεις έκανα καθά-
λλικερα. Κάθε τόσο σήκωνα τή
κεφάλια μου και ζήτησα τόν ή-
λιο. Τόν αντίκριξα και σφρυγί-
λας ή καρδιά μου. Είχε κερφτεί
τόρα ό μωός πίσω άπ' τή βουνά.
"Η νύχτα πλησίαζε. Κι' είχαμε
ώρες κι' ώρες νά τρέξομε ά-
ζούα!...

"Όταν ξεμαζώνουμε άρκετά,
στάθηκα για μιά στιγμή και ση-
μωύλεκα τή σύντροφό μου νά
ετοιμάση τή τουφέκα του.

"Ό Δημήτης κούνησε τή κε-
φάλια του άταλαιπόσινα.

— Τι συμβαίνει; τόν ρώτησα
γεμάτος άνησυχία.

— Δέν έχω πιά τουφέκα, μ'
άπάντησε με ύπόκοψη φωνή.

— Θεέ μου!... Τι τή έκαμες;

— Έμεινε στόν πύργο... Τήν
ώρα πού μιά όχτημαν όι πονα-
κοί. Τό άκούμπησα πλάι μου για
νά έλευθερώσω τή χέρια μου και
νά τρεβήξω τή μωχαλί μου!...

— Και τή έχασες;

"Ηταν δεμένος σφιχτά, τόσο σφιχτά, ώστε τή σχοινιά τούκοβαζ τής
σάρκες!..."

